

Arrest

nr. 60 614 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 december 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op naam van de persoon die bij zijn asielaanvraag verklaarde te heten

*B., M. (R.R.: 000)
geboren te zijn te (...)
nationaliteit: Bondsrepubliek Nigeria
adres: (...)*

op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, opgesteld op datum van 06.05.2010 door de advocaat van de betrokkene, dien ik u te Informeren dat het verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

- De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat om de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.*

De Omzendbrief van 21/6/07 (punt II C 1-b) bepaalt inzake artikel 9 bis dat het voorgelegde identiteitsdocument een Internationaal erkend paspoort moet zijn, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. De betrokkene legt een geboorteakte voor, wat niet aanvaard wordt als identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RW nr. 11.335 van 19.05.08). Het is In concreto niet mogelijk om op basis van deze geboorteakte een fysieke link vast te stellen met de aanvrager.”

Op 21 december 2010 wordt verzoeker eveneens ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van 14/10/2010 wordt aan B. M.

geboren te (...)

van nigeriaanse nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 21/01/2011, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing;

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7 alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).“

2. Ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker “te zeggen voor recht dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9bis Vr.W. ongegrond is, het bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig is en aan verzoekende partij bijgevolg het voornoemde verblijf toe te kennen (...).” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te hervormen, te zeggen voor recht dat het bevel voorbarig is of het verblijf aan verzoeker toe te kennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaart ondanks het feit dat verzoekende partij een kopie van zijn geboorteakte bij zijn aanvraag voegde.

Terwijl artikel 9bis §1 Vr.W. voorziet dat de vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt, in buitengewone omstandigheden een aanvraag kan indienen.

Zodat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Toelichting:

Verzoekende partij voegde aan zijn aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vr.W. een kopie van zijn geboorteakte.

Op dat ogenblik was het voor hem immers niet mogelijk om een ander identiteitsdocument voor te leggen. Toch laat dit document toe verzoekende partij te identificeren.

Intussen is het bovendien zo dat verzoekende partij toch zijn paspoort kon bekomen, hetgeen uiteraard de identiteit van verzoekende partij bevestigt. Hij voegt kopie van dit paspoort als bijlage.

Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de aanvraag niet vergezeld ging van het nodige identiteitsdocument of dat de identiteit van verzoekende partij niet werd aangetoond. Het paspoort dat verzoekende partij intussen kon bekomen, bevestigt immers de identiteit van verzoekende partij.

Bijgevolg is het ontegensprekelijk duidelijk dat de identiteit van verzoekende partij vast staat en steeds vast stond en dat er hieromtrent geen twijfel kan bestaan. De link tussen het document enerzijds en verzoekende partij anderzijds kan zonder probleem worden gelegd en staat vast.

Zowel de geboorteakte als het huidige paspoort staven deze link en laten toe verzoekende partij te identificeren.

Verwerende partij kon met andere woorden niet rechtmatig overgaan tot onontvankelijkheidsverklaring aangezien de aanvraag volledig conform artikel 9bis Vr.W. gebeurde en de identiteit van verzoekende partij wel degelijk werd aangetoond.

Door de aanvraag toch onontvankelijk te verklaren schond verwerende partij artikel 9bis Vr.W.

Dit middel is derhalve gegrond.”

3.2 Verzoeker voert aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Ter herinnering artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het door hem bij zijn aanvraag ingediende geboorteakte. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing met betrekking tot de geboorteakte het volgende: *“De betrokkene legt een geboorteakte voor, wat niet aanvaard wordt als identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RW nr. 11.335 van 19.05.08). Het is in concreto niet mogelijk om op basis van deze geboorteakte een fysieke link vast te stellen met de aanvrager.”*

De Raad wijst nogmaals op de Vreemdelingenwet en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het thans bij het verzoekschrift gevoegde kopie van zijn paspoort. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. *In casu* werd bij de aanvraag geen identiteitsdocument toegevoegd. Verzoeker gaf in zijn aanvraag geen uiteenzetting betreffende het feit dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen en betwist niet dat hij ten tijde van zijn aanvraag geen kopie van zijn paspoort heeft bijgebracht. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing aldus correct dat de aanvraag *“niet vergezeld van een aanvaardbaar identiteitsdocument zijnde (een kopie van) het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van (een kopie van) de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat om de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15/12/1980, ingevoegd bij art. 4 van de wet van 15/09/2006.”* Verzoeker toont geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

“Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle mogelijke documenten neerlegde om zijn identiteit aan te tonen, maar hij zich op dat ogenblik in de onmogelijkheid bevond om een paspoort voor te leggen en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is. Terwijl het intussen door verzoekende partij bekomen paspoort wel degelijk de inhoud van zijn geboorteakte bevestigt en met andere woorden duidelijk bevestigt dat verzoekende partij is wie hij beweert te zijn.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft sinds januari 2004 in België (reeds 7 jaar intussen) en heeft zich sinds zijn aankomst goed geïntegreerd in onze samenleving: hij heeft zich onze gewoonten en gebruiken eigen gemaakt, spreekt intussen reeds behoorlijk Nederlands en Frans en doet zijn uiterste best om zijn kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren. Ook op sociaal vlak is verzoekende partij een deel van onze samenleving geworden, o.m. door zijn frequente contacten met Belgische vrienden en burens. Hij is bovendien zeer gemotiveerd om te werken en op die manier bij te dragen aan onze maatschappij, van zodra hem dit zal worden toegestaan. Kortom, hij zou in aanmerking komen voor regularisatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn aanvraag echter afgewezen op basis van de argumentering dat de door verzoekende partij voorgelegde stukken niet als zijnde een identiteitsdocument kunnen worden aanvaard en evenmin kunnen worden weerhouden als geldige motivering om verzoekende partij vrij te stellen van de verplichting een identiteitsdocument voor te leggen.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onredelijk te zijn. In casu voegde verzoekende partij immers een kopie van zijn geboorteakte bij zijn aanvraag. Op dat ogenblik was het voor hem immers onmogelijk om ook zijn paspoort over te maken. Intussen is het echter zo dat verzoekende partij toch zijn paspoort heeft kunnen bekomen, hetgeen hij als bijlage bij dit annulatieberoep voegt.

Met andere woorden is het duidelijk dat de identiteit van verzoekende partij wel degelijk vaststaat en er hierover geen twijfel kan bestaan.

Het zou dan ook volkomen onredelijk zijn de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, aangezien zijn identiteit nogmaals wordt bevestigd door het intussen bekomen paspoort. Indien verzoekende partij opnieuw een nieuwe aanvraag zou moeten indienen, dan zou dit een enorme vertraging en tijdverlies met zich meebrengen. Dit is niet naar redelijkheid te verantwoorden aangezien verzoekende partij op heden al zo lange tijd in onzekerheid leeft.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het document enigszins naar redelijkheid had beoordeeld, dan zou nooit tot de onontvankelijkheidsbeslissing zijn besloten. Bovendien zou het volkomen onredelijk zijn tot onontvankelijkheid te besluiten aangezien het paspoort intussen wordt voorgelegd en de identiteit duidelijk vaststaat.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een ontvankelijke aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing én de gevolgen ervan zijn in deze werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof, laat staan dat zij zou worden gehandhaafd.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

3.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker in essentie betoogt dat er geen rekening werd gehouden met de door hem aangehaalde elementen van integratie, volstaat de vaststelling dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel de aanvraag van de vreemdeling, wiens effectieve verblijfplaats is in de gemeente alwaar hij zijn aanvraag heeft ingediend en een identiteitsdocument heeft ingediend, hetzij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond, wordt ontvankelijk verklaard. Vervolgens wordt binnen deze ontvankelijkheidsfase nagegaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden

zijn. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Gelet op de hierboven gestelde bespreking onder het eerste middel werd verzoekers aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Het gegeven dat verzoeker thans verwijst naar buitengewone omstandigheden en argumenten ten gronde, kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van zijn verblijfsaanvraag. Evenmin kan het thans bijgevoegde paspoort leiden tot het ontvankelijk verklaren van zijn verblijfsaanvraag aangezien verweerder geen kennis had van dit paspoort op het ogenblik van de bestreden beslissing. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker in zijn verzoekschrift.

Verzoeker maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN